Р Е Ш Е Н И Е
№ 3039

гр. София, 09.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,**
в публично заседание на 11.04.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Любка Стоянова
ЧЛЕНОВЕ: Маруся Йорданова
Вяра Русева

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Никова, като разгледа дело номер **10612** по описа за **2013** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно – процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма], срещу съдебно решение от 23.07.2013 година, постановено по н.а.х.дело № 21832/2012 година по описа на Софийския районен съд, 8 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 22-2204318/18.05.2012 година, издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда" - С., с което на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лева на основание чл. 416, ал. 5, във връзка с чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ), като наложената имуществена санкция е за неизпълнение на дадено задължително предписание.

Касаторът твърди, че постановеното съдебно решение е неправилно и незаконосъобразно, както постановено в нарушение на материалния закон и допуснати процесуални нарушения. Твърди, че СРС е кредитирал единствено представените от въззиваемата страна доказателства като не е провел пълно съдебно следствие. Посочена е и липса на изискуеми по чл. 57 ЗАНН задължителни реквизити на издаденото наказателно постановление, а именно дата и място на извършеното нарушение, както и обстоятелствата, при които е извършено нарушението. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени решението

предмет на касационна проверка и отмени наказателното постановление. Претендира разноски.

Ответникът по касационната жалба чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли да се отхвърли.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, Шести касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, след съвещание, намира следното:

Касационната жалба се явява допустима, като подадена в срок и от надлежна страна.

Съгласно чл. 218, ал. 1 и ал. 2 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН предмет на касационна проверка са само посочените в жалбата пороци на решението. За валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон съдът следи и служебно.

Първоинстанционният съд правилно и въз основа на събраните доказателства е установил фактическата страна на спора. При извършване на последваща проверка по спазване на трудовото законодателство на 17.04.2012г, 20.04.2012г, 21.04.2012г и 2.05.2012г е констатирано, че [фирма] в качеството си на работодател по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ не е изпълнил задължително предписание № 4, дадено с протокол за извършена проверка, връчен на 24.01.2012г, а именно: да се изплати уговореното и начислено по ведомост трудово възнаграждение за м.януари 2012г за извършена работа и ползван платен годишен отпуск на целия нает персонал поименно посочен във ведомостта за този месец, съгласно чл.128 т.2 от КТ и чл.177 ал.1 от КТ, със срок на изпълнение 16.03.2012 година. След приключване на последващата документална проверка на 2.05.2012 година е бил съставен акт за установяване на административно нарушение, въз основа на който издадено процесното наказателно постановление.

От правна страна първоинстанционният съд е приел, че е осъществен състав на нарушение по чл.415 , ал.1 от КТ, като при извършената служебната проверка на атакуваното постановление съдът не е открил съществени процесуални или материално-правни пороци, които да доведат до неговата отмяна.

Настоящата касационна инстанция споделя направените от първоинстанционния съд правни изводи.

Преди всичко неоснователни са наведените в касационната жалба доводи, че СРС е кредитирал единствено представените от въззиваемата страна доказателства като не е провел пълно съдебно следствие. Видно от материалите по делото, [фирма] не е представило никакви доказателства пред СРС, нито е поискало събиране на такива, което да му е било отказано от съда. Напротив, на същото е осигурена възможност за защита, като дружеството не се е възползвало от нея и не е изпратило представител във второто поред съдебно заседание в което е даден ход на съдебните прения. Нито пред първата, нито пред настоящата инстанция касаторът е представил доказателства за изпълнение на даденото предписание което е достатъчно основание да се приеме, че е извършено административно нарушение по чл. 415, ал. 1 от КТ.

На следващо място, не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила по см. на чл.36-чл.46 ЗАНН и чл.52-чл.58 ЗАНН. Налице е съответствие между описанието на текста на предписанието в

съставения АУАН и в наказателното постановление. От фактическа страна нарушението е описано ясно и е направена правилна правна квалификация. Възражението, че липсват задължителни реквизити- дата и място на извършеното нарушение също е неоснователно. Разпоредбите на чл. 128, т. 2 и чл.177 ал.1 от КТ са императивни, особена характеристика на които е, че нарушаването им се осъществява чрез бездействие, като неспазването на задълженията произтичащи от тях, дава основание, по преценка на контролните органи /арг. от чл.404, ал.1 от КТ/ за издаването на принудителна административна мярка „задължително предписание" по чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ, което след като е влязло сила, работодателят е бил длъжен да изпълни. Предвид, че нарушението – неизпълнение на дадено предписание винаги и безусловно се осъществява чрез бездействие, което трае докато бъде преустановено, респективно установено, то след изтичане крайния срок за изпълнението му в случая на 16.03.2012г, то се счита за извършено. След изтичане на срока, даден за изпълнение на предписанието и неизпълнение на същото, нарушителят осъществява нарушението до момента, когато то бъде установено. Нарушението се извършва там и тогава, където се дължи действието, а именно в седалището на касатора. Обстоятелствата, относно времето, мястото и обстоятелствата, при които е извършено нарушението могат да бъдат изведени от установителната част на НП, поради което процесуалните права на дружеството не са нарушени.

Безспорно е установено извършването на нарушението, неговия автор и правилното прилагане на закона. Осъществен е състава на вмененото административно нарушение, което е санкционирано със законоустановения размер на имуществена санкция по чл.415 ал.1 от КТ, определената от административнонаказващия орган имуществена санкция е в размер на минимума предвиден за това нарушение. Безспорно се установява неизпълнение на дадено предписание от контролния орган, който срок на изпълнение е изтекъл на 16.03.2012 година, като след тази дата, нарушението по чл. 415, ал. 1 КТ се смята за извършено.

Поради изложените съображения и съгласие с изводите на първоинстанционния съд, решението следва да се остави в сила.

Заявената от касатора претенция за присъждане на разноски е недопустима, предвид постановеното през 2009 г. Тълкувателно решение № 2/03.06.2009 г. на ВАС, по т. дело № 7/2008 г.

Мотивиран от гореизложеното, Административен съд - София град, Шести касационен състав и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 23.07.2013 година, постановено по н.а.х.дело № 21832/2012 година по описа на Софийския районен съд, 8 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: